

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1092/2019
30.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Бате Цветковића, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Немање Десивојевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Десивојевића - адвоката Зорана Стељића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године и Апелационог суда у Београду Кж1 566/19 од 02.07.2019.године, у седници већа одржаној дана 30.10.2019.године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Десивојевића - адвоката Зорана Стељића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године и Апелационог суда у Београду Кж1 566/19 од 02.07.2019.године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године окривљени Немања Десивојевић је оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен је на казну затвора у трајању од 3 (три) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 04.02.2017.године када је лишен слободе до 04.05.2017.године када му је притвор укинут.

Истом пресудом према окривљеном је изречена мера безбедности одузимање предмета и то 46,56 грама опојне дроге марихуане и 2,53 грама опојне дроге МДМА. Окривљени је обавезан да накнади суду трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће суд одлучити накнадно посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 566/19 од 02.07.2019.године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Немање Десивојевића - адвоката Зорана Стељића и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Немање Десивојевића - адвокат Зоран Стељић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да преиначи правноснажне пресуде Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године и Апелационог суда у Београду Кж1 566/19 од 02.07.2019.године тако што ће окривљеног Немању Десивојевића ослободити од оптужбе за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ или да укине наведене пресуде и предмет врати суду на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног Немање Десивојевића у поднетом захтеву истиче да како је у изреци правноснажне пресуде наведено да је окривљени неовлашћено ради продаје држао опојну дрогу „марихуану“, те како опојна дрога под тим називом није предвиђена Правилником о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, број 31/2016) који је важио у време извршења кривичног дела, то, по ставу браниоца, окривљени у конкретном случају није могао бити оглашен кривим и осуђен за кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани, из следећих разлога:

Кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ чини онај ко неовлашћено производи, прерађује, продаје или нуди на продају или ко ради продаје купује, држи или преноси или ко

посредује у продаји или куповини или на други начин неовлашћено ставља у промет супстанце или препарате који су проглашени за опојне дроге.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде и то да је окривљени Немања Десивојевић „... неовлашћено ради продаје држао супстанце које су проглашене за опојну дрогу и то 46,56 грама опојне дроге марихуане у којој је вештачењем детектовано присуство ТХЦ у масеном уделу већем од 0,3%, као и опојну дрогу МДМА, које дроге се налазе на Списку психоактивних контролисаних супстанци Правилника о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци ...“, а у време, у месту и на начин како је то ближе описано у изреци пресуде, јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног Немање Десивојевића стичу сва битна законска обележја кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим, тако да у конкретном случају суд није учинио повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на коју се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног.

Наиме, иако стоји чињеница да је у изреци правноснажне пресуде, приликом навођења назива опојне дроге, уместо речи „канабис“ наведена реч „марихуана“, а што је општепознат жаргонски назив за предметну опојну дрогу који не познаје Правилник о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, број 31/2016 од 25.03.2016.године и 71/2016 од 19.08.2016.године) који је важио у време извршења кривичног дела, из других чињеница и околности наведених како у изреци првостепене пресуде, тако и у њеном образложењу на странама 10 и 11 где је суд детаљно навео садржину записника о физичко-хемијском вештачењу МУП-а РС, ДП, УКП, НКТЦ број 234-20113/16 од 16.11.2016.године, јасно и недвосмислено произилази да се у конкретном случају ради о психоактивној контролисаној супстанци и то о опојној дроги из биљке рода канабис која садржи психоактивну компоненту ТЦХ (тетрахидроканабинол) чији је масени удео већи од 0,3%, а која је проглашена за опојну дрогу по Закону о психоактивним контролисаним супстанцама („Службени гласник РС“, број 99/2010 од 27.12.2010.године) и Правилнику о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци („Службени гласник РС“, број 31/2016 од 25.03.2016.године и 71/2016 од 19.08.2016.године), који су били на снази у време извршења кривичног дела.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Десивојевића у делу у којем указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истицањем да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказу на коме се по одредбама ЗКП не може заснивати и то на записнику о претресању стана и других просторија МУП-а РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП Четврто одељење од 15.11.2016.године, који је прибављен на незаконит начин противно одредби члана 16. став 1. ЗКП. Као разлог незаконитог прибављања наведеног

записника бранилац окривљеног наводи да је доказна радња претресања стана незаконито спроведена, обзиром да оба сведока претреса АА и ББ нису били присутни када је полиција пронашла опојну дрогу и вагицу, већ су они доведени у стан који се претреса тек након проналаска опојне дроге и вагице од стране полиције и потписали су наведени записник без његовог читања, а што су оба ова сведока навела у својим исказима и то сведок АА у својим исказима датим пред ВЈТ у Београду и на главном претресу, а сведок ББ у свом исказу датом на главном претресу.

Наиме, исти наводи о битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истакнути у жалби браниоца окривљеног Немање Десивојевића - адвоката Зорана Стељића, били су предмет разматрања Апелационог суда у Београду који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног изјављеној против првостепене пресуде Вишег суда у Београду 10К.бр.168/2017 од 04.04.2019.године. Апелациони суд у Београду као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на страни 3 другостепене пресуде Кж1 566/19 од 02.07.2019.године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Дакле, како се, и по оцени овога суда, записник о претресању стана и других просторија МУП-а РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП Четврто одељење од 15.11.2016.године, као резултат законито спроведене доказне радње претресања стана, сматра законитим доказом на коме се пресуда може заснивати, то су сходно томе, по налажењу Врховног касационог суда, неосновани и наводи захтева браниоца окривљеног у делу у којем истиче да незаконите доказе представљају потврда о привремено одузетим предметима од окривљеног од 16.11.2016.године, фотодокументација, записник о физичко-хемијском вештачењу МУП-а РС, ДП, УКП, НКТИЦ број 234-20113/16 од 16.11.2016.године и налаз и мишљење ДНК-а Центра за генетику од 23.01.2017.године, јер су ови докази проистекли из, по ставу браниоца, незаконитог претресања стана окривљеног, па се по принципу „плодови отровног дрвета“ не могу користити и на њима се не може заснивати пресуда.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Десивојевића у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева, као разлоге његовог подношења, истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП због које је подношење захтева дозвољено окривљеном и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП због које није дозвољено подношење захтева окривљеном, с тим што из навода којима образлаже ове повреде закона, по налажењу Врховног касационог суда, произилази да бранилац окривљеног фактички указује само на неразумљивост изреке првостепене пресуде, тачније на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП. Ово имајући у виду да бранилац истиче да су у изреци правноснажне пресуде наведени неодређени термини количине пронађених

опојних дрога и то „46,56 грама опојне дроге“, „укупне количине 18,79 грама“, „укупно 23,95 грама“, „укупно 3,82 грама“ и „укупне количине 2,53 грама“, односно није јасно наведено да ли се ради о нето или бруто количини опојне дроге, због чега је нејасно да ли су у наведеним количинама опојних дрога урачунате и кесице у којима се налазила опојна дрога или чак и тегле у којима су пронађене кесице са опијатима (по мишљењу браниоца то је од значаја за правну квалификацију кривичног дела), као и да се суд у изреци правноснажне пресуде позвао на неважећи Правилник о утврђивању Списка психоактивних контролисаних супстанци пошто је навео да је исти објављен у „Службеном гласнику РС“, број 27/2015 од 18.03.2015.године, а у време извршења кривичног дела дана 15.11.2016.године је важио Правилник под истим називом који је објављен у „Службеном гласнику РС“, број 31/2016.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2. ЗКП), док суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те како повреда ове одредбе закона не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног Немање Десивојевића - адвоката Зорана Стељића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на ове повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић